

Sygn. akt IX Ka 1185/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Chałoński

Sędziowie: SO Jan Klocek

SO Andrzej Ślusarczyk (spr.)

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jędrzejowie (del.) Agnieszki Adameczyk

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2013 roku

sprawy W. Z.

oskarżonego o przestępstwo z art.178 a § 4 kk w zw. z art.91 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju

z dnia 23 maja 2013 roku sygn. akt II K 979/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie z punktu III o połączeniu środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;
2. uchyla orzeczenie z punktu II o orzeczeniu za oba czyny dwóch środków karnych zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych ;
3. na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego jeden środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. W. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu świadczoną oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt IX Ka 1185/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 maja 2013 roku Sąd Rejonowy w Busku-Zdroju, Wydział II Karny uznał W. Z.za winnego tego, że w dniu 23 marca 2012 roku w K., gm. P., woj. (...)działając w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu dwukrotnie prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny m-ki M. (...)o nr rej. (...)znajdując się w stanie

nietrzeźwości odpowiednio 1,99 promila alkoholu w wydychanym powietrzu oraz 0,88 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju z dnia 30 marca 2011 roku, sygn. akt II K 126/11 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz nie stosując się do orzeczonego powyższym wyrokiem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, a mianowicie:

1. 23 marca 2012 roku w K., gm. P., woj. (...)prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny m-ki M. (...)o nr rej. (...)znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,99 promila alkoholu w wydychanym powietrzu będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju z dnia 30 marca 2011 roku, sygn. akt II K 126/11 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz nie stosując się do orzeczonego powyższym wyrokiem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku;

2. 23 marca 2012 roku w K., gm. P., woj. (...)prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny m-ki M. (...)o nr rej. (...)znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,88 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju z dnia 30 marca 2011 roku, sygn. akt II K 126/11 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz nie stosując się do orzeczonego powyższym wyrokiem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, czym wyczerpał znamiona ciągu dwóch przestępstw z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 91 § 1 kk.

Na podstawie art. 178a § 4 kk w zw. z art. 91 § 1 kk Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk za czyn opisany w pkt I aktu oskarżenia Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat oraz za czyn opisany w pkt II aktu oskarżenia środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 90 § 2 kk Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego łączny środek karny w wymiarze 4 lata zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23 marca 2012 roku. Sąd Rejonowy orzekł również o wynagrodzeniu adwokackim oraz kosztach sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniosła obrońca oskarżonego – adw. A. W. zaskarżając go w części dotyczącej kary. Wyrokowi temu obrońca oskarżonego zarzuciła rażącą niewspółmierność kary wyrażającą się w orzeczeniu wobec oskarżonego bezwzględnej pozbawienia wolności i wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wymierzonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. W uzasadnieniu obrońca oskarżonego wskazała, iż zgodnie z opinią biegłych psychiatrów wprawdzie oskarżony nie jest chory psychicznie ani też upośledzony umysłowo, lecz ma jednak obniżoną zdolność do przewidywania odległych skutków swego postępowania i wyciągania pozytywnych wniosków z dotychczasowych doświadczeń życiowych. Ponadto obrońca oskarżonego podniosła, iż oskarżony prowadził pojazd w godzinach wieczornych na słabo ruchliwej drodze, a co za tym idzie stopień zagrożenia był niewielki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się skuteczna o tyle, o ile doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym.

Po pierwsze stwierdzić należy, iż apelacja obrońcy oskarżonego w odniesieniu do rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary nie jest zasadna. Sąd I instancji prawidłowo ocenił zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień winy. Sąd odwoławczy podziela argumentację Sądu Rejonowego, iż stopień winy oskarżonego jest znaczny. Oskarżony jest osobą w pełni poczytalną, rozumiejącą znaczenie swoich czynów. Oskarżony nie znajdował się przy tym w żadnej anormalnej sytuacji usprawiedliwiającej jego postawę, nie zostały również ustalone okoliczności wyłączające, czy też ograniczające winę. Sąd odwoławczy dostrzegł przy tym wnioski wypływające z opinii biegłych psychiatrów wskazujące, iż oskarżony ma obniżoną zdolność do przewidywania odległych skutków swego postępowania i wyciągania pozytywnych wniosków z dotychczasowych doświadczeń życiowych, uznając jednak, że okoliczność ta nie ma na tyle doniosłego znaczenia, aby stwierdzić można, iż

ocena stopnia winy oskarżonego dokonana przez Sąd Rejonowy była nieprawidłowa. Również stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest znaczny. Jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy okolicznościami obciążającymi w stosunku do oskarżonego było przede wszystkim bardzo wysokie stężenie alkoholu w jego organizmie, naruszenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz skazanie w ramach ciągu przestępstw. Sąd odwoławczy uznał, iż wymierzona wobec oskarżonego kara 5 miesięcy pozbawienia wolności jest w pełni adekwatna i spełnia warunki z art. 53 kk.

Sąd odwoławczy nie podziela również argumentacji obrońcy oskarżonego zawartej w apelacji, iż wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej wobec oskarżonego powinno zostać warunkowo zawieszona. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 69 § 1 i 2 kk sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary, jeżeli jest to wystarczającą dla osiągnięcia wobec sprawy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Sąd orzekając o warunkowym zawieszeniu wykonania kary bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Natomiast § 4 wyżej powołanego przepisu stanowi, iż wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 kk sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a co za tym idzie w odniesieniu do tego przestępstwa orzeczenie kary bezwzględnej pozbawienia wolności stanowi regułę, od której jedynie w uzasadnionych wypadkach może nastąpić wyjątek w postaci warunkowego zawieszenia wykonania tejże kary.

Mając powyższe na względzie stwierdzić należy, iż w odniesieniu do oskarżonego W. Z., nie zaszły żadne szczególne okoliczności, które uzasadniałyby warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, a w związku z tym zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary byłoby nieuzasadnione.

Przechodząc natomiast do kwestii dotyczącej wymierzonych wobec oskarżonego środków karnych w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, wskazać należy, iż sąd odwoławczy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie nie podziela stanowiska zawartego w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 29 listopada 2012 roku. Zgodnie z art. 91 § 1 kk w przypadku skazania za ciąg przestępstw, sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z przestępstw składających się na ciąg wyczerpuje. Wskazać należy, iż wymierzając jedną karę, sąd wymierza również jeden środek karny. Wprawdzie bowiem brzmienie przepisu art. 91 § 1 kk nie wskazuje na takie rozwiązanie, jednakże zgodnie z wykładnią ad maiori ad minus skoro sąd skazując za ciąg przestępstw wymierza jedną karę, to winien wymierzyć również jeden środek karny. Sąd odwoławczy podziela w tejże kwestii argumentację zawartą w Uchwale Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2002 r., **I KZP 21/02**, iż w razie skazania za przestępstwa składające się na ciąg przestępstw przewidziany w art. 91 § 1 k.k., zawarta w tym przepisie dyrektywa nakazująca wymierzenie jednej kary za te wszystkie przestępstwa ma odpowiednie zastosowanie do orzekania środków karnych tego samego rodzaju.

Mając na uwadze powyższe rozważania, sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił pkt II zaskarżonego wyroku o orzeczeniu za oba czyny dwóch środków karnych zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz pkt III o połączeniu orzeczonych w pkt II środków karnych; orzekł wobec oskarżonego na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk jeden środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, a w pozostałej części wyro utzymał w mocy.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze (Dz. U. 2009, Nr 146, poz. 1188) oraz § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku (Dz. U. 2013, poz. 461) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. kwotę 516,60 złotych (420 złotych + 23 % VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu świadczoną oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 624 § 1 kk w zw. z art. 634 kk sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego do kosztów sądowych za II instancję uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe w szczególności ze względu na fakt, iż oskarżony uzyskuje niewielkie dochody, a ma na utrzymaniu żonę.

SSO Marcin Chałoński SSO Jan Klocek SSO Andrzej Ślusarczyk